

[Alfred Jensen.]

blevet forandret til et refusionsbeløb. Jeg erindrer diskussioner her i tinget, hvor det ærede medlem hr. Poul Møller formelig har slået sig for brystet og sagt: vi er tilhængere af en familiepolitik; det er os, der har sat ind for at få børnetilskuddet indført. Ja, nu er man faktisk i færd med en art afvikling af børnetilskuddet.

Jeg skal nøjes med disse bemærkninger om selve forslaget, selv om der kunne være anledning til at fremkomme med mange flere og med beregninger foretaget på grundlag af forslaget, men det rækker med det, andre ordførere har fremført herom.

Jeg vil ligesom andre minde om, at dette forslag ikke kan betragtes isoleret. Man gør selv opmærksom på, at det må ses i sammenhæng med de spareforanstaltninger, man har foreslået; og tages de forringelser i betragtning, som man under foregivelse af besparelser ønsker gennemført, vil de eventuelle lettelser, der bliver tale om for enkelte skatteydere af mindrebemidlede grupper, blive stærkt reduceret. Der er nævnt skolebespisningen, aftenskoleundervisningen og den forhøjelse af huslejen, som nu af de samme forslagsstillere foreslås gennemført for dem, der bor i socialt boligbyggeri. Tager man alt det i betragtning, bliver der ikke megen skattelettelse for manden med den lille indkomst.

Man har vel også lov til i denne forbindelse at gøre opmærksom på, at de 2 forslagsstillende partier har været den drivende kraft i bestræbelserne for at stække det sociale boligbyggeri, for at få huslejen sat op, og det har jo da ført til, at der praktisk taget ikke sættes socialt boligbyggeri i gang, at det private boligbyggeri flourer, og at de lejligheder, der står til rådighed for dem, der enten ønsker at sætte bo, eller som må flytte fra en anden lejlighed, må betales med huslejer, der årlig ligger både 1 000 og 2 000 kr. over, hvad man ellers må betale i det sociale boligbyggeri. Jeg ser bort fra de forøgede boligindskud, som man jo ej heller bliver fri for her.

Tager man det i betragtning — og tingene må jo ses i sammenhæng — er der ikke tale om nogen lettelse for den mindrebemidlede. Tværtimod kommer man til det resultat, at formålet såvel med det forslag, der foreligger i denne omgang, som med det, der fore-

slås på andre felter; er at afvikle den opkrævning af skat, som gør det muligt at give befolkningen visse sociale goder; denne afvikling kommer de velhavende til gode og skader de mindrebemidlede. Det er jo det, man vil, og det kan tydeligt ses, at det vil blive resultatet. En sådan politik er vi kommunister ikke tilhængere af. Vi har ikke den opfattelse, at staten har løst de opgaver, som den skal løse på det sociale område, på uddannelsens område; tværtimod må man jo sige, at adskillige af samfundets stedbørn ikke har fået den hjælp, de skulle have, og det er klart, at det må være i tråd med forslagsstillernes ønsker, at de forbedringer, der kunne gennemføres, ikke vil blive gennemført. Det vil altså sige, at man vil opretholde sin modstand mod, at de arbejdsløses forhold bliver sikret på en forsvarlig og betryggende måde, at man vel også vil vende sig imod, at de syge får ordentlige vilkår.

Jeg hørte med interesse i dag bemærkningerne om, at man vil have zonegrænserne afskaffet. Vi har stillet et forslag om, at zoneinddelingen skulle ophæves for folkepensionens vedkommende. Også det stiller visse krav til statens midler, og vi finder det rimeligt, at de, der har de største indkomster, de, der lever af andres arbejde, bidrager mere dertil end tilfældet er nu. Jeg behøver ikke at diskutere særlig meget herom på et tidspunkt, hvor der er store midler til rådighed for sådanne foranstaltninger, og hvor der kan spares på adskillige områder, bl. a. på militæret. Men dog vil jeg nævne, at slige opgaver forestår og må løses. Jeg vil også nævne, at tilgangsalderen for opnåelse af folkepension burde sættes ned til 65 år, ja, egentlig burde vi gå længere ned. Men på dette område har forslagsstillerne været særdeles ivrige i retning af, at man ikke skulle opkræve skat for at kunne betale folkepension til ældre og udslidte medborgere, det var sundere, at medborgerne selv sparede op dertil og skånede samfundet — jeg kan også godt sige de rige — for at yde deres bidrag hertil. Sandheden er jo den, at titusinder og atter titusinder af medborgere står i de største vanskeligheder, fordi de ikke er i stand til at klare den arbejdsmæssige indsats, der fordres af dem, indtil de bliver 67 år og kan få folkepension. Jeg kunne også